

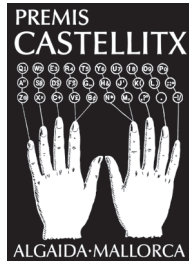
Miquel Rayó Ferrer

El bosc del rei Lleó

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1974

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-1974-N-R-0047-0030

© del text: Miquel Rayó Ferrer

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

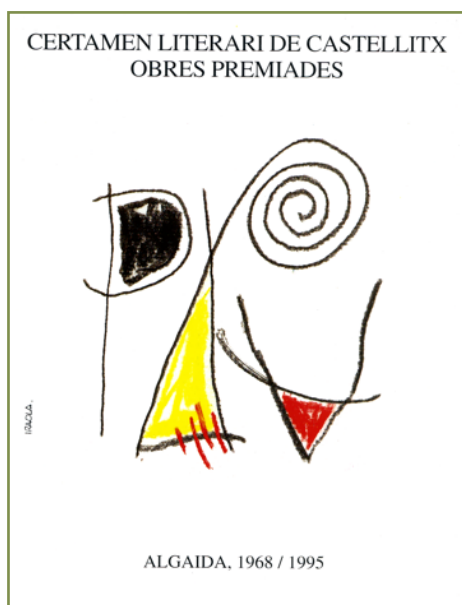
Miquel Rayó Ferrer

El bosc del rei Lleó

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
Certamen Literari de Castellitx*

ALGAIDA, 1974

L'any 1974 el Certamen Literari es convocà sota la denominació *VII Certamen de Poesia i Prosa i el V Concurs de Poesia Popular (Glosats) en honor de Nostra Dona Santa Maria de la Pau de Castellitx*. Es presentaren un total de trenta-set treballs que valoraren els jurats Guillem Colom Ferrà, Llorenç Moyà Gilabert de la Portella, Antònia Vicens Picornell, Gabriel Janer Manila i Sebastià Verd Crespi.

La narració *El bosc del rei Lleó* de Miquel Rayó Ferrer fou publicada per primera vegada al recull *Certamen Literari de Castellitx. Obres premiades 1968/1995* (Algaida: Ajuntament d'Algaida, 1995).

La il·lustració de la coberta del volum que recull les obres guardonades als Premis Castellitx entre el 1968 i el 1995 és de Paco Iraola.

El bosc del rei Lleó

«Les roques mig trabucades
damunt la mar sense fons
on sols passen les ventades,
les boires i los voltons...»

(Damunt l'altura)

El jove, sarró a l'esquena, caminava pel bosc ombrívol d'aquell nou món. El brancam, sòtil clivellat de la capella arbòria, deixava, just, passar qualque raig del sol encès del mig dia. La suor banyava el cos del jove, fet d'agullers de muscles. La cara bronzejada i els cabells descambuixats. El jove caminava i cercava, en els clars i en l'espessor, els habitants del bosc entremaliat.

I

Un dia el jove trobà el lleó, el rei del bosc, per on anava.

«Qui sou?», demanà ell, el jove.

«Jo sóc el rei!», respongué ell, el lleó de pell daurada.

«Digau-me...», tractà de dir el jove.

«Calla, miserable!», tallà el lleó, el rei despòtic: «Si tornes motar et mataré i del teu cos en faré penes. «Un bramul aborronador sortí de

la gorga del lleó mentre els claus i les dents de l'animal blanquejaven a l'ombra de les branques.

El jove digué, emperò, amb veu ablanidora:

«Per què vos faig nosa?»

«Tu ets nou dins el meu regne i no conec les teves forces. Com sé jo que un dia no em mataràs tu a mi?» Això respongué el rei d'ulls plens d'espines de ràbia i de por. «Abans vull rentar-me les arpes dins la teva sang i xapar la teva cara en mil bocins!»

«Teniu dret a fer-me mal?»

«Jo tenc dret a tot: sóc el rei!» I el rei tornà a bramular més i més fort.

«Pobre rei que us enfadau i teniu por de les coses que no coneixeu! Pobre rei que bramulau i matau per fer-vos fort!»

El jove deixà el lleó i seguí el seu camí.

II

Un dia, enmig del bosc, guipà un corb posat en un penyalot. I un altre a devora. I un altre... Era tot un esbart de corbs. Ells, aleshores ja havien vist el jove i cridaven:

«Vine! Vine! Vine!»

I tornaven a cridar:

«Vine! Vine! Vine!»

El jove pujà al penyal on eren aquells aucells negres com la fosca. Suant i alenat arribà dalt de la roca seca.

«Vols esser dels nostres?», li demanaren amb crits escoladissos.

«Qui sou, voltros?»

«Els corbs!»

Ah! El jove ho pensà un moment —ell era just una poncella— i respongué: «Sí: ho vull esser!»

Cridaren els corbs aletejant i fent alulea. Quin guirigall que mogueren! Un d'ells, d'enlluernadora negror, digué al jove:

«No és tan fàcil, jovenot beneit, esser com noltros! Per començar

oblida el que tu ets... per cert què ets tu, eh?»

«Sóc un homo!"

«Bé... Sies el que sies: oblida-ho! Vestit de plomes negres! Menja les sobres ¡Roba els menets! Emprenya el lleó! Has de dir «orc, orc, orc quan noltros volguem. Has de fer això! No has de fer allò!» i així una bona estona. Quan hagué acabat i després de pensar una mica digué de bell nou: «I ara comença a donar-nos tot el que duus. Buida el sarró! Desgraciat!»

El jove, seguint les ordres escoltades, començà a buidar el sarró que duia penjat a l'esquena. Tragué, en primer lloc, un mirallet.

«Què és això?», demanà el Gran Corb quan va veure que aquell petit objecte lluia com la seva negror. «Mem: mostra-m'ho!»

«Això és un mirall», digué el jove, «quan un hi mira es veu així com un és en realitat.»

«Tira'l! Tira'l! Tira'l!»

I, espantats, els corbs en esbart fugiren.

III

Mentre feia el seu camí veia, el jove, molts d'animals. «Qui sou?» «El xoriguer!» «El falcó!» «El mart!» «La geneta!...» mai no s'aturaven a conversar amb el jove.

L'ase sí que s'aturà:

«Bon diii...iiiiiii!», digué.

«Bon dia!»

«Qui ets?», demanà.

«Un homo.»

«Un homo! Un homo! Oh, que estic de content! Un homo!», digué l'ase botant i fent cucaveles. «Dóna'm el sarró! Dóna, dóna i te'l duré jo sobre el meu llom!»

«No fa falta que ho facis, amic meu; jo puc dur-lo sense ajuda.»

«No me diguis que no! No sies dolent! Jo soc un ase i tu ets un homo...», gemegava l'ase, «...si no et duc el sarró jo no sabré que fer.

Deixa'm dur el sarró! Posa-me'l damunt l'esquena!»

El jove, empenedit de fer plorar amb tant de dolor l'ase, féu el que aquest li demanava. Posà el sarró sobre l'animal perquè aquest li dugués una estona. Fet això es posà caminar... Quatre passes enllà es temé que l'ase no el seguia i romania aturat allà on l'havia deixat.

«Com...», digué el jove, «no em vols seguir amb el sarró sobre l'esquena?. Què pesa massa?»

«Però homo! M'han de pegar llenderades i fuetades! Si no me pegues jo no caminaré... No veus que sóc un ase, jo! Un ase!»

IV

Un dia el jove arribà a un clar del bosc i, com que era tard, s'ajacà baix d'una mata olorosa i s'adormí. El vespre dugué una gran fortuna amb llamps, trons, vent i aigua. A causa de la tempesta el jove es va deixondir i va veure, sobre la terra banyada, el seu sarró obert i les seves coses escampades.

Bellugant per allà, roegant-ho tot, aprofitant el desgavell de la turmentosa nit, dotzenes de petits habitants del bosc s'havien acostat al jove adormit per fer-ne de les grosses. Quan els animals es temeren que el jove els mirava, ja despert, fugiren més que de pressa.

«Digau-me, al manco, qui sou!», just pogué cridar el jove.

«Les rates!»

V

Un dia el jove cercador va veure una vall magnífica plena d'herbai. Des d'on ell era podia veure com el pla estava dividit en quatre partions de la mateixa mida per dues marjades que se creuaven el centre. Dins una de les tanques que formaven les parets de pedres hi remugaven una guarda de xots i ovelles.

El jove anà cap a allà.

«Bon dia!»

«Bon dia!»

«Qui sou?»

«Xots i ovelles!», i també demanaren, «I tu, qui ets?»

«Un homo.»

«Un pastor! Un pastor! Un pastor!» Les ovelles estaven encantades.

«Du-mos a la pròxima tanca, pastor! Du-mos-hi! Fes-mos passar el portell! Guia-mos! Du-mos a una nova tanca que l'herba ja s'ha acabada aquí! Du-mos-hi! Oh, pastor!»

El jove, sempre amatent, s'empenedí dels gemecs de la guarda i la féu passar el portell de la nova partió plena de pastura. Quan acabà la feina, digué: «Bé, ara me'n vaig!»

«No! No te'n vagis! Si així fas noltros quedarem sense pastor i no sabrem com passar els portells de les altres tanques! L'herba s'acabarà i noltros no sabrem com anar-ne a cercar! Pastor: no sies dolent! Pastoret no te'n vagis! No! Pastor!»

I el jove pensà:

«Si aquí me qued ja no podré cercar pus...»

Els crits d'angúnia de la guarda se fongueren en la distància.

VI

Un horabaixa, quan el sol feia esclatar en sang l'horitzó del cel, el jove sentí una veu aflautada que deia com un saig dels vents:

«Jo vos ho deia! Jo vos ho deia! Jo vos ho deia!»

La frase es repetia monòtona, rítmica com els glatits del cor del bosc. Cercà el jove un estona entre les branques dels arbres i descobrí, a la fi, a qui deia aquelles coses mentre el sol es ponía.

Un mussolet, color de mussol, se ficà dins el forat d'una olivera. El jove s'aturà devora l'ullastre i demanà a la fosca:

«Què era que havies dit?... Que ets tu per dir res dins els dominis del rei lleó?»

El mussolet, que no era covard, malgrat la seva reduïda grossària, sortí de la coveta de l'arbre:

«Sóc el mussol. El més sabut de tots els habitants del bosc... I sempre dic el que em passa pel bec!», digué remolest.

«Ho sabeu tot?»

«Jo ho sé tot! He estudiat sempre! Tot ho sé!»

«I deis el que voleu?»

«Sí!»

«I sempre ho feis quan el sol es pon?»

«No sies descarat, jove!"

«O ho feis quan el sol ja es post?"

El mussolet començà a empipar-se...

«Digau-me, mussolet, quan creis que morirà el lleó?»

«Ja vos ho deia! Ja vos ho deia! Ja vos ho deia!» Fent aquest cantet el mussol entrà dins el forat de la soca anuada. «Ja vos ho deia!»

«Quan morirà el lleó, mussol?», insistí el jove.

«Ja vos ho deia! Ja vos ho deia! Ja vos ho deia!» deia la veueta de dins el forat.

El jove, veient que no en treuria cap trellat, tot esmús, se n'anà, mentre el mussol no parava de dir:

«Ja vos ho deia! Ja vos ho deia! Ja vos ho deia!»

VII

Un dia va veure el jove, allà enfora, allà davant, fora del bosc, una imensa serra de muntanyes. Fins allà va arribar. Pujà amb esforç al puig més alt, el de les parets blaves. Dalt del cim, el més alt de la carena, hi havia el voltor negre, aguantant el món. El coll pelat. Una gota de rosada penjava del dur bec, corbat com les ungles del dimoni. Les ales caigudes al vent muntanyenc... El jove anador es regirà una mica davant l'aborronadora imatge de l'ésser immòbil, habitant del cim turmentat.

«Qui, sou, ocell de la muntanya?"

«Sóc el voltor!"

«Què feis?

«Aguait, pacient»

«Tot sol?»

«Sí!»

«Sou gran...»

«Sóc el més gran...!»

«Per què?»

«Escolta jove caminant: sé qui ets i què fas des que entreres dins el bosc del rei lleó. Cerques respostes de tots els seus habitants a les teves preguntes. Jo te donaré la meva: sóc com un ermità i habit sol als cims de la serra. Domin el vent i sobre el seu carro d'oratge vaig allà on jo vull. Si plou o fa neu, me fic dins un forat d'aquesta maleïda penya. Si el sol crema cerc l'ombra de les parets de Tramuntana. No tenc amics: just les boirades i els pins solitaris on, si trob femella, hi pos el niu. Si fa fred tremol i si fa calor suu.»

El voltor girà els ulls cap abaix, el bosc del rei lleó.

«Jo sóc el més alt! Jo sóc el darrer! Mira-ho bé!, Quan el lleó mata l'ase... Quan els xots neixen febles o moren de vells... Quan ja els corbs han fuit i les rates ja no hi són... Jo sóc el darrer! Quan tots moren jo sóc el darrer! Quan, fins i tot, el rei mori... Quan, fins i tot, tu moris, jove cercador, quan tu sies mort... Jo seré el darrer!»

«Sou el darrer i sou el més gran... emperò no m'agrada, voltor. No m'agrada! Cercaré...!»

I el jove baixà de la muntanya.

Quan entrà dins el bosc per un tirany amagat entre les soques i les branques, les mates i les espines, el voltor encara aguaitava posat sobre el puig on la boira esborrava les figures...

